

12. dubna 2020 Boží hod velikonoční

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit: I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo. (Gn 1,3)

Toužíme po radosti, světle a naději.

Díky Velikonocům se už nikdy nemohou úplně vytratit z našeho.

Ježíš Kristus přišel do světa a celým svým životem a pak nejvíc velikonočním ránem nám pověděl, jak moc o nás Pán Bůh stojí.

Na dálku vám vyřizují velikonoční pozdrav:

Kristus, náš Pán, vstal z mrtvých. Haleluja.

A odpovědět na to můžete: Ano, opravdu vstal. Haleluja

Píseň: EZ 350 Přemohl Ježíš smrti moc <https://soundcloud.com/user-41012488/sets/cd-nekdo-me-vede-za-ruku>

Modlitba:

Pane Bože,

slova nemoc, násilí, umírání, smrt a hrob nemáme rádi. Straší nás.

Dnešní neděle nám dosvědčuje, že ty jsi mocnější než tato slova. Tvůj syn prošel tím, co také zažíváme nebo co nás jako lidi čeká. Ježíš poznal bolest a opuštěnost. Skončil tak, jak končí všechno živé. Smrtí. Ale ty jsi mocnější než smrt. Děkujeme za vzkříšení. Děkujeme, že se týká i nás.

Věříme, že pro tebe žádná tma není tak temná, že bys nás v ní nenašel. Žádné vězení není tak zamčené, že bys tam nepřišel. Žádné zoufalství není tak hluboké, že bys nedosáhl na jeho dno. Žádný zemřelý není tak mrtvý, že bys ho nemohl vzkřísit. Přijď jako světlo do našich temnot. Amen.

Čtení:

Gn 2,4-8

Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny. V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe,
⁵ *nebylo na zemi ještě žádné polní křovisko ani nevzcházela žádná polní bylina, neboť Hospodin Bůh nezavlažoval zemi deštěm, a nebylo člověka, který by zemi obdělával.*

⁶ *Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch.*

⁷ *I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.*

⁸ *A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil...*

Píseň: Svítá 316 *Svítá nověj den* <https://soundcloud.com/user-41012488/sets/cd-jeste-svita>

Slovo k dětem:

Už jsem vám to někdy ukazovala. Krabici (na podzim při pobožnosti v Herlíkovicích).

Nemám ji teď zabalenou jako dárek. Je tady. Taková holá. Ale ukážu vám, co je v ní vevnitř. Jste zvědaví?

Nic. Je prázdná. Má bílé dno.

Dneska při bohoslužbách totiž budeme mluvit o prázdně. Ale - důležitěm prázdně.

Ukážu vám jeden obrázek. Je ve zpěvníku Buď tobě sláva. Na stránce 131.

Tři ženy. Stojí jakoby v nějakém otvoru, mají pusy dokořán. Mají strach nebo se diví nebo oboje. Možná něco vykřikly. Jsou překvapené.

Kolem nich jsou kameny, skála. Dívají se totiž do hrobu. Hroby byly tenkrát jeskyně ve skále.

Je velikonoční neděle, ty ženy přišly pomazat tělo zemřelého Pána Ježíše. Hrob je ale otevřený, tělo v něm není.

Objeví se tam pak andělé a ženám řeknou, že nemůžou hledat živého mezi mrtvými... Ježíš, kterého hledají, byl vzkříšen.

Vzkříšení se nedá nakreslit. Protože tam jde právě o to, co není. Není vidět.

Ono – s věcmi víry je to tak, že často nejsou vidět. Nezbyvá než věřit.

Dneska pro vás mám úkol:

buď teď během kázání nebo potom: vezměte si prázdný papír (takový bílý jako to „nic“, co jste viděli v krabici) a udělejte, aby na tom papíru bylo „něco“.

Ty ženy, které se podívaly do hrobu, nic tam neviděly... šly tu zprávu pak říct dál. A vy nějakou dobrou zprávu řeknete dál. Obrázkem, přáním, pozdravem.

(Co je dobrá zpráva? Třeba: Začalo jaro.... mám tě rád... jsou velikonoce... buď zdráv... máme se dobře... myslíme na tebe...)

To, co nakreslíte nebo napíšete, pak vyfotíte a pošlete jako pohlednici online. Komu? Máte babičku nebo dědečka nebo kamarády... s kterými se teď nemůžete navštívit.

návod, jak se to posílá, najdete na webu: <https://pohledniceonline.cz/>

píseň o tom, co ty ženy viděly – nebo spíš neviděly

Píseň: Svítá 324 Šly zrána ke hrobu: <https://soundcloud.com/user-41012488/stopa-18-1?in=user-41012488/sets/cd-jeste-svita>

Text: Lk 24,1-12

Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily.

² *Nalezly však kámen od hrobu odvalený.*

³ *Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly.*

⁴ *A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu.*

⁵ *Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: "Proč hledáte živého mezi mrtvými?"*

⁶ *Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji,*

⁷ *že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát."*

⁸ *Tu se rozpomenuly na jeho slova,*

⁹ *vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním.*

¹⁰ *Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které pověděly apoštolům.*

¹¹ *Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.*

¹² *Petr se rozběhl ke hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátina. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.*

Kázání:

Prázdnno.

Prázdný hrob je nadpis našeho dnešního biblického textu.

Jsme teď s prázdnem konfrontováni více než jindy. Já tady hledím na prázdné lavice.

V době karantény jsou prázdné kostely, prázdné ulice, prázdné školy, prázdná pískoviště na hřištích...

A mnozí mají strach z prázdných peněženek, obchodů a stodol.

V tomto týdnu jsem četla zprávu, že jedna velká episkopální katedrála v New Yorku se proměnila v nemocnici se 400 lůžky pro lidi nemocné koronavirem. Jinak by stejně byla prázdná. A pražský evangelický kostel u Salvátora je distribučním místem tzv. Pražské pomoci. Shromažďují a vydávají se zde ochranné pomůcky a desinfekce. Ani tento kostel není prázdný.

Kdyby k těmto kostelům na květnou neděli přijel na oslu Ježíš, myslím, že by nemocniční postele ani stoly s desinfekcí nepřevrátil vzhůru nohama.... Kostel jako místo služby by, myslím, byl pro Ježíše přijatelný.

Prázdnost...

Prázdný hrob. V kanonických evangeliích (těch, která máme v Bibli) není vzkříšení popsáno. Jen je konstatováno a dosvědčováno, že hrob byl prázdný. Nic víc, nic méně.

Ženy hledají v hrobě něco, co tam není.

To je ten udivený pohled žen do prázdného hrobu na obrázku, o kterém jsme říkala dětem. Jak nakreslit vzkříšení? Jak nakreslit něco, co není vidět?

Prázdný hrob je symbolem vzkříšení. Ale. Prázdnost není „ta zvěst“. Prázdnost je možnost. (Na prázdný papír můžeme nakreslit nebo napsat vzkaz...)

K textům, které se tradičně čtou o Velikonocích, patří biblické zprávy o stvoření.

I řekl Bůh: Bud' světlo. A bylo světlo...

Bůh stvořil svět jako prostor pro život. Dobrý prostor pro dobrý život. Ale brzy se stane, že už to není ráj. Ten dobrý prostor je zaplněn nejen dobrými věcmi.

I proto Ježíš v chrámě na Květnou neděli převracel stánky vzhůru nohama. Málo lásky, málo modlitby tam bylo.

Četli jsme v tomto týdnu pašijový příběh, na Velký pátek jsme si připomínali Ježíšovo ukřižování a smrt. Ti, kdo byli tenkrát u moci, chtěli ukřižováním Ježíše dosáhnout nějakého pořádku. Protože Ježíš je dráždil, odhaloval, co mělo zůstat zakryté, jedl s hříšníky, vyháněl zlo, vytahoval na povrch pravdu, znal smýšlení lidí, nepříjemně dobře znal Písma a přitom mluvil o Bohu plném milosrdenství,...

Když tady Ježíš nebude, když utichne jeho hlas, vrátí se jakés takés pořádky, které jsme tu měli. Odsoudit, popravit, pohřbít, zapomenout. Plán mocných tohoto světa, jak se vypořádat s někým zneklidňujícím a nepohodlným.

Odstranit. Zase mít ten prostor pro sebe. Odstranit, co je zneklidňující (a to nejen Boha) – se snaží v dějinách jednotlivci i celé režimy. Jenže. Namísto radosti ze svobody přijde vyprázdnění.

Ti, kdo měli Ježíše rádi, jsou smutní, zoufalí.

Poslední službu chtějí vykonat ženy, které jdou ráno ke hrobu. Marie Magdalská, Jana a Marie Jakobova. Pomazat mrtvé tělo. Rozloučit se. (Je smutné, když není možné ani to.)

Ale hrob je prázdný. Vejdou dovnitř. Proč? Aby se přesvědčily, že tělo zemřelého není v nějakém koutě, kam nedohlédnou? Aby i čtenář byl ujištěn, že hrob je opravdu prázdný?

Jsou bezradné. Co se stalo s tělem Ježíše? Co to znamená?

Evangelista Lukáš tady požije ve svém evangeliu poprvé výraz (tělo) „Pána“ Ježíše. Ženy hledají toho, kdo byl jejich Pánem. Nejen s bolestí, ale s velkou úctou přišly vykonat poslední službu zemřelému.

Snad ty tři ženy ještě stojí v přítmi skalní jeskyně, najednou vedle nich stojí dva muži v zářícím rouchu. Andělé. Poslové z nebe. Světlo ve tmě. Ženy jsou zmatené, mají strach, hledí do země. Nemají odvahu se podívat mužům do tváře, do takového světla. Cítí, že se děje něco zvláštního.

Muži promluví:

Proč hledáte živého mezi mrtvými? Hledáte špatně; Pána Ježíše je potřeba hledat jinde.

Nehledáme Boha taky někde jinde, než kde je? Nebo jinak. Nemáme Boha nějak zaškatulkovaného, usazeného, nabalzamovaného, umístěného: tady je, tady se s ním setkám, to je

jisté... A tady se s Bohem určitě nesetkám... A nebo ještě jinak: tady na mě Bůh nevidí... (tady se můžu chovat „jako by Boha nebylo“)

Dnešní doba karantény je, myslím, také výzvou k hledání Boha i na místech, kde na to možná nejsme zvyklí. Jsme více doma, i bohoslužby posloucháme nebo sledujeme nebo sami připravujeme doma. Náš byt se stává kostelem. Setkáme se s Pánem Bohem?

(A v newyorské katedrále se skrze pomoc setkávají s Bohem nemocní.)

Dva muži v zářícím rouchu vyzývají ženy: Vzpomeňte, co vám říkal...

I pro nás zní ta výzva pro dnešní dobu, kdy jsou věci jinak. Vzpomeňte, co říkal. Co jste slyšeli, jak jste zpívali, co vám vyprávěli v nedělní škole. Čeho jste byli svědky. Vzpomeňte.

Je moje víra nosná, dává mi výhled na zítřka? Vnímám ji jako smysluplnou i pro to těžké, bude mě držet při mém odcházení, slábnutí, stáří, umírání? Jsou ta „vyprávění z nedělní školy“ něčím pro mě v dospělosti?

Zpívali jsme píseň Šly zrána ke hrobu: ... vzpomeňte, co slíbil váš mistr Ježíš živý a znovu čekejte veliké Boží divy... To je ta výzva – vzpomeňte. Propojte si to...

Ženy pak vyprávějí učedníkům, co se stalo. Ti ale nevěří. Zpráva je ne-uvěřitelná.

Nicméně. Petr chce vidět na vlastní oči. Běží k hrobu. Teď chodí docela dost dospělých lidí běhat, ale utíkaní je přece jen nedůstojné a dříve bylo asi ještě víc. V Bibli se utíká jen málokdy. Ale vždycky to je známkou toho, že jde o něco důležitého. Zde Petr utíká k prázdnému hrobu. Uvidí tam ležet plátna. Kdyby Ježíšovo tělo ukradli, přece by ho vzali i v těch plátnech... ho možná napadne. Nebo nenapadne. Diví se.

Údiv je předstupněm víry.

Je dobře, když se dokážeme divit. Nemusíme se za údiv stydět. Nemusíme se tvářit, že je nám všechno jasné. Naopak: je dobře, když se nám daří číst nebo slyšet známé biblické příběhy nově, s údivem. Jako bychom je slyšeli poprvé. A ani se nemusíme hned tvářit, že věříme. Je dobře opakovaně a znovu prosit o víru. (Nově, s údivem - snad i s prosbou o údiv - zkoušet číst příběhy, které jsme slyšeli možná dávno.)

Petr stojí v údivu nad prázdnotou. Nevidí Ježíše. Jen plátna a prázdný hrob.

To ostatní je očím neviditelné. To hlavní je očím neviditelné. Před Petrem (i námi) se otevírá naděje.

Dva andělé řekli ženám, že Ježíš není v hrobě.

Kostel, hrob, svět.. to jsou místa nebo spíš kulisy, ve kterých může dojít k setkání člověka s Bohem.

Ježíš není v hrobě. Není vázaný na dané místo. Mohou se s ním setkat jinak. Živěji, naději.

Tady v tom hrobě Ježíšovo tělo není. Ale. Věřím, že v hrobě, kde bude moje tělo, Ježíš bude moci být. Díky jeho vzkříšení, díky tomu, že on nezůstal v tom svém hrobě, má/bude mít přístup do hrobů našich.

Pane Bože, divíme se. Stal se div. Vzkříšení otevírá dveře. Vzkříšení otevírá hroby. Vzkříšení dává naději. Potřebujeme ji. Děkujeme. Amen.

Píseň: Svítá 109 *Jak vzácnou přízeň*

Ohlášky:

sbírka na Hlavní dar lásky – na rekonstrukci kostela v Hranicích na Moravě

co bude další týden... kde se dá co poslouchat, dívat...

konfirmandi ve čtvrtek v 17 hodin, biblická hodina v 19 – online – odkaz na webových stránkách, tam je také nové vydání tzv. Velkého evangelíka; různé další odkazy na možnosti k poslechu, sledování... <http://evnagelik.cz/>

https://www.youtube.com/channel/UCbUbYFyAB_dkuXzxOiiERQ/videos

Mluvila jsem o hledání Boha na místech, kde na to možná nejsme zvyklí.

I další způsob, jak jsme zvyklí se Pánu Bohu přiblížit, večere Páně, se teď většinou nekoná. Mnohým nám chybí.

Možná si v současnosti více uvědomujeme nesamozřejmost mnoha věcí, které patřily k našemu životu. Tomu obyčejnému všednímu životu, ale i k životu nedělnímu, svátečnímu. Večere Páně je jednou z těchto „věcí“. Nesamozřejmá možnost. Milost, na kterou nemáme nárok, ale jsme zvaní. Těšíme se, až zase přijde čas.

Přímluvná modlitba

Pane Bože, ty, který jsi vzkřísil Ježíše z mrtvých,

u tebe se přimlouváme...

za umírající, za nemocné, za plačící, smutné, opuštěné...

* přicházej do naší prázdnoty, prosíme

přimlouváme se

za unavené, upracované i znužené,

za rodiny, kde je těsno a dusno

za lidi v nemocnicích, domovech, bytech... kde je nikdo nemůže navštívit

za psychicky nemocné lidi

za ty, kdo nerozumí tomu, co se děje

* přicházej do naší prázdnoty, prosíme

myslíme

na budoucnost, ze které máme obavy,

na plány, které jsme pohřbili

* přicházej do naší prázdnoty, prosíme

přimlouváme se

za místa a země, kde je to mnohem těžší a smutnější než u nás

kde je hodně nemocných, kde nestačí kapacity nemocnic,

za uprchlíky v táborech a na cestách

* přicházej do naší prázdnoty, prosíme

přimlouváme se

aby skončila epidemie

aby začalo přšet

abychom měli otevřené oči pro radostné věci

* přicházej do naší prázdnoty, prosíme

Otče náš

Poslání: Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ³⁹ ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38-39)

Požehnání: Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání! (1K 15,20-21) Pokoj vám.

Píseň: EZ 346 *Bud' tobě sláva* <https://soundcloud.com/user-41012488/bud-tobe-slava-jenz-ysi-z?in=user-41012488/sets/cd-nekdo-me-vede-za-ruku>